

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 29. S. Bernardus in Aquitania.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

mortalitatem exiit die quarta Martii an- Sæcul. XII.
no millesimo centesimo trigesimo quin- A.C. 1135.
to, a quibusdam Sanctorum numero in- Boll. 4.
fertus. Nomen *Rupertus* secundum dia- Mart. to. 6.
lectum Germanorum idem est ac apud p. 295.
nos *Robertus*.

§. XXIX.

S. Bernardus in Aquitania.

Sancto Bernardo ex Italia reverso haud c. 6. n. 34.
diu

Scriptoribus Ecclesiasticis, & alii Auctorem eminentissimum secuti, asserunt, quod nimirum unionem hypostaticam panis & vini Eucharistici cum Verbo admiserit & propugnauerit. Et quidem ut hæc sibi tribueretur opinio ansam dedit Rupertus durioribus & subobscuris quibusdam locis. Libro enim secundo de Divinis Officiis, c. 2. Similiter, inquit, unum Verbum & olim carnem de Maria Virgine sumpsit, & nunc de Altari Salutarem hostiam accipit.

Quamvis vero Rupertus eundem errorem in pluribus locis tradere videatur, eum tamen cum Fleurio excusat & defendit ex illis præsertim Rupertus verbis cap. 7. lib. 4. in Joannem: *Ubi Species utæque, panis & vini, inquit, de terra sumuntur, sed accedit Substantiarum ac Specierum Creator Deus: non superficiei tenus inducit, sed efficaciter hæc in Carnem & Sanguinem ejus convertit, permanente licet specie exteriori.* In fine addit Natalis: *Legatur uberrima & doctissima Domini Gabrielis Gerberoni Ascetæ Benedictini Apologia pro Ruperto. Quam etiam Fleurius citat.*

Sæcul. XII. diu Claravalle morari licuit. Nam Ge-
 A.C. 1135. fridus Episcopus Carnotensis, Innocentii

Papæ in Aquitania Legatus, eum sibi ex-
 petiit & obtinuit, ipsius opera usus ad
 profligandum ex illa provincia Schisma,
 quod Gerardus Inculismensis invexerat.

vit. ep. 116. Consensit Bernardus promisitque, se hoc
& ibid. not. iter suscepturum esse, postquam Abba-
vit. n. 36. tiam Buzejensem instituisset, nuper fun-
 datam ab Ermengarde, Britannia Comiti-
 tissa, quæ & ipsa Sacrarum Virginum ha-
 bitum induit. Ceterum Bernardus iam
 antehac, cum in Francia versaretur, nem-
 pe anno millesimo centesimo trigesimo
 primo, jubente Innocentio Papa, profes-
 sionem in Aquitaniam cum Joffelino
 Episcopo Sueffionensi inierat. Et tunc
 quidem usque Pictavium pervenerunt,
 ut cum Duce & Episcopo Inculismensi
 consultarent. Sed irritus conatus fuit;
 quippe Episcopus Gerardus, in Papam
 Innocentium verbis invectus, Clericos
 suos usque adeo accendit, ut ex eo tem-
 pore Catholicos aperte persequi cœpe-
 rint, & postquam S. Bernardus recessisset,
 Decanus Pictaviensis Altare, in quo S.
 Abbas celebraverat, destruxerit.

Dux Aquitania, solus Schismatis cis
 Alpes Fautor, erat Guilielmus hujus no-
 minis Nonus, anno millesimo nonagesimo
 nono natus, qui anno millesimo centesi-
 mo vigesimo sexto Guilielmo VIII. pa-
 renti

renti suo successerat. Is primo Innocentii partes secutus, deinde Episcopi Inculismensis artibus schismate se involvi passus est. Cum aliquando Monachis S. Joannis de Angelis, ipsa die qua S. Joannis annis officium celebrabant, insultasset, & oblationes rapuisset, in Capitulo deinde Fratribus omnibus presentibus satisfecit. Tum iisdem & Baronibus suis spectantibus, ad Ecclesiam nudis pedibus, virgas manu tenens, processit, ante Altare in pavimento prostratus culpam dixit, atque ut damnum resarciret, monasterio pinguem Donationem scripsit, cujus Diploma anno millesimo centesimo trigesimo primo, sedente Anacleto Pontifice, datum est. Hoc igitur Principe consentiente, Gerardus, Episcopatu Inculismensi non dimisso, Archiepiscopatum Burdegalensem invaserat; verum pecunia, quam in clientes sparsit, destitutum, veritate paulatim elucescente, Proceres deserere coeperunt. Quare in illis locis, in quibus se ab adversariorum, vi securum existimabat, commorans, Conventus publicos, ut poterat, fugiebat.

§. XXX.

Guilielmus Dux Aquitanicæ convertitur.

Inter hæc per viros spectatæ auctoritatis,
Hist. Eccles. Tom. XVI. B b b tis,

Sæcul. XII.

A. C. 1135.

Boll. 10.

Febr. com. 4.

p. 438.